

1

Ako prvé zacítim vôňu kávy a krv. Kávovar je oproti na stole a krv mám v topánkach. Ak mám byť úprimný, nie je to len krv. Keď ten starší povedal „od štrnástich“, poštal som sa. Po celý čas som sedel skrútený na stoličke a ani som sa nepohol. Točila sa mi hlava. Snažil som sa tváriť tak, ako by sa asi tváril Čik, keby mu niekto povedal „od štrnástich“, a od strachu som si naštal do nohavíc. Maik Klingenberg, hrdina. Pritom vôbec neviem, prečo sa tak bojím. Od začiatku bolo jasné, že sa to takto skončí. Čik určite nepustil do gatí.

A kde vôbec je? Na diaľnici som ešte videl, ako na jednej nohe doskackal do kríkov, ale tipujem, že dostali aj jeho. S jednou nohou človek ďaleko nedoskáče. Samozrejme, policajtov sa spýtať nemôžem. Ak ho naozaj nevideli, bude lepšie neupozorňovať ich na to. Možno si ho fakt nevšimli. A zo mňa nič nedostanú. Môžu ma aj mučiť. Aj keď nemecká polícia tuším nesmie nikoho mučiť. Také veci sa môžu robiť iba v telke a v Turecku.

Ale sedieť pošťaný a zakrvavený na diaľničnej polícii a odpovedať na otázky týkajúce sa rodičov tiež nie je bohvieaká výhra. Mučenie by bolo možno príjemnejšie, aspoň by som mal dôvod na strach.

Najlepšie je držať hubu, povedal Čik. Tiež to tak vidím. Teraz, keď mi je všetko úplne jedno. Teda skoro všetko. Tatjana Cosicová mi, samozrejme, jedno nie je, aj keď som na ňu už dlhšie nemyslel. Ale keď tu sedím, vonku hučí diaľnica a starší policajt už dobrých päť minút stojí pri kávozare, nalieva a vylieva z neho vodu, stláča tlačidlo a kontroluje prístroj zospodu, pričom každý degeš musí vidieť, že predlžovačka nie je v zásuvke, znova si spomeniem na Tatjanu. Pretože ak by neexistovala, v podstate by som tu teraz nebol. Aj keď s celou tou vecou nemá nič spoločné. Trepem? Sorry. Neskôr to skúsím vysvetliť. Tatjana v tomto príbehu nevystupuje. Najkrajšia baba na svete. Počas celej cesty som si predstavoval, že nás vidí. Ako vykúkame z kukuričného poľa, ako stojíme na hromade odpadkov s hadicami v rukách ako úplní idioti... Predstavoval som si, že stojí za nami a vidí všetko, čo vidíme aj my, a že je šťastná, keď sme šťastní aj my. Ale teraz som rád, že som si to celé iba predstavoval.

Policajt vytiahne zo zásobníka zelenú papierovú vreckovku a podá mi ju. Čo s ňou mám akože robiť? Utrieť podlahu? Policajt sa dvomi prstami dotkne nosa a pozrie na mňa. Aha. Mám sa vysmrkať. Urobím to a on sa na mňa usmeje. To mučenie asi beriem späť. Ale kam mám dať vreckovku? Rozhliadnem sa. Po celej stanici je sivé

linoleum, presne také ako na chodbe pred našou telocvičňou. Aj to tu rovnako smrdí. Štanka, pot a linoleum. Pred očami uvidím Wolkowa, nášho vytrénovaného sedemdesiatročného telocvikára, ako poskakuje po chodbe v teplákovej súprave. Poďme, chlapci! Raz – dva! Raz – dva! Mľaskavý zvuk jeho krokov na podlahe, vzdialený chichot z dievčenskej šatne a Wolkowov pohľad tým smerom. Vidím vysoké okná, lavičky, obruče na strope, na ktorých sa nikdy necvičilo. Vidím, ako bočným vchodom vchádzajú do telocvične Natalie, Lena a Kimberley. A Tatjana v zelenej súprave. Vidím jej rozmazaný odraz na podlahe, lesklé nohavice, všetky baby ich teraz nosia, tielka. Polovica dievčat najnovšie cvičí v hrubých vlnených svetloch a minimálne tri zakaždým prinesú potvrdenie od doktora. Hageciovo gymnázium, ôsmy ročník.

„Myslel som si, že od pätnástich,“ dostanem zo seba a policajt pokrúti hlavou.

„Nie, od štrnástich. Horst, čo je s tou kávou?“

„Kávovar je pokazený.“

Chcem hovoriť so svojím právnikom.

To je asi veta, ktorú by som mal teraz povedať.

Správna veta v správnej chvíli, presne ako v telke. Ale ľahko sa to povie – chcem hovoriť so svojím právnikom. Fízli by zrejme umreli do smiechu. Problém je, že nemám šajnu, čo tá veta znamená. Poviem, že chcem hovoriť so svojím právnikom, a oni sa ma spýtajú: „S kým to chceš hovoriť? So svojím právnikom?“ Čo im odpoviem? V živote som žiadneho právnika nevidel a ani neviem, na čo by som

ho potreboval. Dokonca netuším, či je právnik to isté ako advokát. Alebo prokurátor. Predpokladám, že je to niekto ako sudca, ibaže je na mojej strane a vyzná sa v zákonoch lepšie ako ja. Ale to sa vyznajú všetci v tejto miestnosti. Hlavne policajti. Samozrejme, mohol by som sa ich na to spýtať, ale stavím sa, že ak by som oslovil toho mladšieho, otočil by sa ku kolegovi a zakričal by: „Hej, Horst! Pod sem! Náš hrdina sa pýta, či nepotrebuje právnik! To je, čo? Krv po celej podlahe, našťi si do nohavíc ako majster sveta a – chce hovoriť so svojím právnikom!“ Ha-ha-ha. Smiali by sa ako nepríčetní, to je jasné. Myslím, že som na tom už dosť zle, nemusím zo seba robiť ešte aj opicu. Čo sa stalo, už sa neodstane. A nezmení to žiadny právnik. Iba blázon by poprel, že som v poriadnej kaši. Čo by som im povedal? Že som celý týždeň preležal doma pri bazéne, že im to potvrdí aj naša upratovačka? Že z neba padali polky prasiat? V tejto situácii viac urobiť nemôžem. Ešte by som sa mohol pomodliť k Mekke a nasrať si do nohavíc. Inak veľa možností nemám.

Mladší policajt, ktorý vlastne vyzerá celkom sympaticky, pokrúti hlavou a opakuje: „Pätnásť je hlúposť. Od štrnástich. Od štrnástich si trestne zodpovedný.“

Asi by som sa mal cítiť previnilo a pociťovať ľútosť a všetko ostatné, ale ak mám byť úprimný, necítim vôbec nič. Len sa mi strašne točí hlava. Poškriabem sa po lýtku. Lenže tam, kde som mával lýtko, zrazu nič nemám. Na ruku sa mi nalepí fialový sliz. To nie je moja krv, tvrdil som, keď sa ma predtým pýtali. Na ceste predsa ležalo

dost iného slizu, o ktorý sa mohli postarať, a fakt som si myslel, že to nie je moja krv. Ale ak to nebola moja krv, tak kde mám lýtko?

Vytiahnem si nohavicu a pozriem sa na nohu. Mám presne sekundu na to, aby som sa začudoval. Keby som toto videl vo filme, určite by mi prišlo zle, pomyslel som si, a naozaj mi prišlo zle, tu, na stanici diaľničnej polície, čo je svojím spôsobom upokojujúce. Na okamih vidím, ako sa ku mne po linoleu približuje môj zrkadlový odraz, potom sa ozve rana a vypne ma.

2

Lekár otvára a zatvára ústa ako kapor. Trvá niekoľko sekúnd, kým z neho vylezú slová. Kričí. Prečo tak kričí? Kričí na nejakú nízku ženu. Potom sa pridá muž v modrej uniforme. Policajt, ktorého ešte nepoznám. Napomenie lekára. Ako vôbec viem, že je to lekár? Má na sebe biely plášť. Môže to byť aj pekár. Ale vo vrecku plášťa má kovovú baterku a tú vecičku na počúvanie. Načo by bola pekárovi? Na počúvanie rožkov? Bude to lekár. Ukazuje mi na hlavu a kričí. Pod prikrývkou sa snažím nahmatať si nohy. Sú holé. Už nie sú od krvi ani od moču. Kde to vlastne som?

Ležím na chrbte. Nado mnou je všetko žlté. Pozriem sa nabok – veľké, tmavé okná. Otočím hlavu – biely umeľohmotný záves. Tipujem, že som v nemocnici. To by vysvetľovalo toho lekára. Jasné, aj tá nízka žena má plášť a blok na písanie. Aká je to nemocnica? Žeby Charité? Netuším. Nie som v Berlíne. Napadne mi, že sa ich spýtam, no nikto si ma nevšíma. Policajtovi sa totiž nepáči,

že naňho lekár kričí, a tak hučí aj on, ale lekár ziape ešte hlasnejšie. Je zaujímavé sledovať, kto tu má hlavné slovo. Jednoznačne lekár a nie policajt, a ja som taký vyčerpaný a zároveň šťastný a unavený. Mám pocit, akoby som bol zvnútra vypchatý šťastím, a bez slova opäť zaspím. Ne-skôr sa ukáže, že šťastie sa volá válium. Rozdávajú ho tu veľkými striekačkami.

Keď sa preberiem, všade je svetlo. Za veľkými oknami svieti slnko. Niečo ma štekľí na nohe. Aha, ďalší lekár, ale tentoraz iný a je tu aj so sestričkou. Žiadni policajti. Lekár ma štekľí na nohe, je mi to dosť nepríjemné. Prečo to robí?

„Je hore,“ poznamená sestrička. Tá nebude veľmi dôvtipná.

„Dobre,“ povie lekár a pozrie sa na mňa. „Ako sa cítiš?“
Chcem niečo povedať, ale z úst mi vyjde iba: „Pff.“

„Ako sa máš? Vieš, ako sa voláš?“

„Pff-hm?“

Čo je to za otázku? Myslia si, že som degeš? Pozerám sa na lekára, on sa pozerá na mňa, skloní sa a zasvieti mi bakterkou do očí. To je akože výsluch? Mám sa priznať k svojmu menu či čo? Som v nemocnici, kde mučia pacientov? A keby aj áno, môže ma na chvíľu prestať ťahať za viečka alebo sa aspoň tváriť, že ho moja odpoveď zaujíma? Neodpovedám. Premýšľam, či mám povedať Maik Klingenberg alebo iba Maik, alebo Klinge, alebo Attila, kráľ Hunov – to vždy hovoríeva otec, keď je v strese, pretože celý deň počúva Jóbove zvesti. Dá si dvoch jägermeistrov a predstaví

sa do telefónu ako Attila, kráľ Hunov. Kým sa rozhodujem, či mám v tejto situácii niečo povedať alebo si to radšej odpustiť, lekár hovorí, aby mi dali „štyri z tohto“ a „tri z tamtoho“. A ja opäť zaspím.